

NEWS

Toegankelijkheid is geen toegift

27 juli 2026, Tobias Engl

Er bestaan projectplannen waarin toegankelijkheid helemaal onderaan staat. Onder het logo, onder de kleurenwereld, onder de vraag of de achtergrondvideo echt in 4K moet draaien. Een sterretje, een regel, een punt dat je afvinkt als er tijd over is. Zo behandel je een toegift. Iets aardigs erbovenop, vrijblijvend, voor de goede indruk.

Binnenkort is die toegift al een jaar wet. De Duitse Barrierefreiheitsstärkungsgesetz geldt sinds juni 2025, met een naam zo log dat bijna niemand hem drempelvrij over de lippen krijgt. De wet meent wat lang voor een gebaar doorging. Wie apparaten of digitale diensten op publiek richt, moet ze zo bouwen dat ze bij iedereen aankomen. Waarneembaar via meer dan één zintuig. Leesbaar ook voor ogen die niet meer de beste zijn. Bedienbaar door handen die trillen.

Een toegift kun je weglaten. Dat is haar hele wezen. En daar zit de denkfout die projecten duur maakt ... wat je het laatst plant, plan je het slechtst. Toegankelijkheid die er op het eind op wordt geschroefd, ziet er ook zo uit. Een voorleesknoop die in een hoekje geplakt zit. Een contrast, bijgeschaafd tot het er net mee door kan. Vinkje gezet, hart er niet bij.

ScreenWay heeft die volgorde gewoon overgeslagen. Toegankelijkheid staat bij ons niet onderaan het plan, omdat er geen plan bestaat waarin ze zou mogen ontbreken. Een ScreenWay-scherm spreekt uit wat het laat zien. Het toont zijn tekst in formaten die u vanaf de andere kant van de ruimte nog kunt lezen. Het brengt dezelfde inhoud in meerdere talen en via meerdere zintuigen, omdat een beeld alleen niet iedereen bereikt. Achteraf inbouwen hoefden we daarvoor niets; de architectuur stond vanaf het begin.

De deadline staat, de boetes zijn echt en ergens schroeft iemand op dit moment koortsachtig aan zijn toegift. Een deur die voor iedereen opengaat, is geen bijzondere deur. Het is een deur die haar taak heeft begrepen. Schermen mogen dat ook.